

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 24. Mt. XVIII

Birželio-June 11, 1938

ŠVENČIAUSIOS TREJYBĒS ŠVENTĒ

EVANGELIJA

Mato 28, 18—20.

ANUO metu Jēzus tarē savo mokytiņiams: Man duota visa valdžia dangujē ir žemējē. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tēvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jums per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

LEKCIJA

Rom. 11, 33—36

O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį? arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.

Pamaldumas į Švč. Jėzaus Širdį

PAČIOJE Bažnyčioje pradžioje, pirmose Jos gyvenimo diene, pamaldumas į Švenčiausią Jėzaus Širdį buvo visiškai nežinomas. Niekur neradome jokių užsilikusiu raštų, jokių atvaizdavimų ar paveikslų, niekur neužtinkame jokios maldos, atsidūsimo į Švč. Jėzaus Širdį, niekur nerandam nei mažiausios nors ir netiesioginės minties, kas įrodytu ar bent duotu pagrindo manyti, jog pirmieji krikščionys būtų garbinę Švč. Jėzaus Širdį ir į Ją pamaldumą turėję. Kiek yra žinoma, šitokia padėtis tesės iki vienuoliktajam šimtmečiui. Tačiau, būtų klaidinga manyti, jog šis dešimties amžių laikotarpis prabėgo atšallme, sustingime, apmirime. Bažnyčia, žinot, yra kaip gyvas medis, kuris savo laiku išduoda naujus žiedus, nuolat auga ir neša vaisius. Bažnyčia taingi nuolat auga, vystos ir savo laiku pražydi naujais žiedais ir neša vaisių. Šventoji Dvasia, kuri nuolat veikia Bažnyčioje ir Jai vadovauja Josios darbe, laikas nuo laiko įkvepia naujus pamaldumus, iškelia aikštėn tai viena tai kita gilesnę tiesą ir visokiais gražiais būdais ir priemonėmis skatina ir traukia žmones arčiau prie Savęs, arčiau prie Dievo.

Per tuos pirmuosius dešimtis amžių, žmonių buvo prirengiama. Per šį prirengimo laikotarpį, tiesa, negirdėtas yra Švenčiausios Jėzaus Širdies garbinimas, tačiau jame randame tokius pamaldumus, kurie prisidėjo prie Švč. Širdies garbinimo atsiradimo. Štai, dar

apaštalu šv. Jono ir šv. Povilo diene, jau gyvavo pamaldumas į begalinę Dievo Tėvo meilę, Kuris nesigailejo mums atiduoti Savo vienintėlį Sūnų, ir į Jėzaus Kristaus meilę, kuri privedė Jį paguldyti Savo gyvybę už mus. Vėliau atsirado pamaldumas į Švenčiausias Jėzaus Žaizdas, kurias šventos ir dievotos sielos giliai apmąstinėjo, svarstė ir garbino. Švenčiausių Žaizdų garbinime, pirmą vietą užėmė Jėzaus šono Žaizda. Ją žmonės laikė Jėzaus neapsakomos meilės išraiška. Ji buvo jiems priebėga, kur rado pakankamai reikalingu malonių, pilna apsaugą nuo priešų, kur apšėiai sėmė dieviškosios ramybės.

Pamaldumas į Jėzaus Žaizdas, ypač į Jo Šono Žaizdą, rengė žmonių prie naujų apreiškimų. Jis vedė žmones prie raties dieviškos meilės židinio, išaiškinančio, kodėl Kristus prisiėmė žmogaus kūną, nušviečiančio kodėl Kristus kentėjo ir kodėl pagaliau prisiėmė pačias Švenčiausias Žaizdas. Pamaldumas į Jėzaus Žaizdas vedė žmones prie pamaldumo į Švenčiausią Jėzaus Širdį. Tai buvo kelias, kuris prasidėjo Jėzaus Šone ir baigėsi Jo Širdyje. Žmonės radę milžinišką meilės upę, susiieškojo jos šaltinį. Švenčiausioje Jėzaus Širdyje žmonių rado Jėzaus meilės versmę, rado visų dorybių gelmę, rado tykią šventovę, kurioje nuvargę suraminami, nuilsę ir apsinkinti atgaivinami ir pastiprinami, o nusilpę atgauna jėgas.

Iki šešioliktajam šimtmečiui, pamaldumas į Jėzaus širdį pasiliko beveik vienuose vienuolynuose. Šiame laikotarpyje, žymesnių šv. Jėzaus širdies garbintojų tarpe randame: šv. Bernardą, šv. Gertrūdą, šv. Katariną sinitę ir šv. Prancišką rymietę.

Su septynioliktuoju šimtmečiu, šv. Jono Eudes, o ypač šv. Marijos Margaritos Alacoque uolumu, šv. Jėzaus širdies garbinimas virsta viešu pamaldumu. Šv. Margarita, po daugelio apreiškimų, 1675 metuose, pagal Jėzaus širdies troškimą, pradeda platinti pamaldumą į Jo širdį. Iš karto, susitiko su nemažai priešingumu, sunkenybių ir trukdymų, tačiau visa kantriai iškentėjusi, tikrai kilniai atliko paties Jėzaus jai skirtą apaštalybę. Nuo Marijos Margaritos Alacoque laikų, šis pamaldumas augo ir plito kaip smarkus miško gaisras. Popiežius Klemensas XIII-asis 1765 metuose įsteigė šv. Jėzaus širdies šventę, kurią popiežius Pijus IX-tasis (1856 m.) paskelbė visai Bažnyčiai. Popiežius Leonas XIII-tasis iškėlė ją į aukštesnį laipsnį. Dabartinis mūsų popiežius, Pijus XI-asis, 1928 metais, įskaitė ją tarp pirmaeilų Kristaus švenčių.

Šiandie, šv. Jėzaus širdies pamaldumas žinomas visame pasaulyje. Nėra tos katalikiškos bažnyčios, kur Jėzaus širdis nebūtų garbinama. Ar tai būtų didelė, puošni ir turtinga katedra, ar maža, menka, prastutėlė misijų kraštų koplytėlė, visur per birželio mėnesį, šv. Jėzaus širdis yra ypatingai garbinama. Visi kreipiasi į Ją ir maldauja pasigailėjimo, atleidimo, visi šaukiasi Jos pagalbos. Nėra abejojimo, jog išklausomi.

Ir šio pamaldumo vaisiai yra kuo gražiau: Jėzaus ir artymo meilė darosi karštesnė; komunjijos darosi dažnesnės; auga lavinamasis dorybėse ypač nusižeminime ir nuolankume. Kiek visa tai atneša Dievui garbės, o mūsų sieloms naudos! Visi krikščionys turėtų nuoširdžiai ir karštai garbinti Jėzaus meile liepsnojančią širdį. Visi, kurie gali turėtų prisidėti prie šio pamaldumo platinimo ir jo skiepėjimo didelių, ir mažų širdyse. Prisdėkim ir mes skleisti Jėzaus širdies pažinimą, ir raginkime kitus Ją pamilti. Atsiminkim — Ji to verta!

Stasys P. Vaičaitis, M. I. C.

TRIJŲ DRAUGIJŲ ĮKŪRĖJAS

ŠIMET sausio 31 d. suėjo lygiai 50 metų nuo kunigo Jono Bosko, didžio šventojo, jaunuomenės auklėtojo, gerosios spaudos apaštalo ir trijų draugijų įkūrėjo mirties. Ta proga visam pasauly ruošiami daug iškilmingų minėjimų.

Kun. Bosko gimė audringais revoliucijų laikais, 1815 m. rugpiūčio 16 d., mažam Bekių kaimely, dabartiniam Castelnuovo Don Bosco valsčiui, už 30 kilometrų nuo Torino, gražiuose žaliais vynuogynais apaugusiuose kalneliuose, toj vietoj, kur prasideda garsieji Monferrato vynuogynai. Toliau fone matyti, iš visų trijų pusių, aukštieji Alpių kalnai su didingomis Monvizo, Monterozos ir kitomis visada baltu sniegu pasipuošusiomis viršūnėmis. Tėviškės gamtos grožis jautriose Boskiukų sieloje ugde ir stiprina dvasinio grožio, meilės į Amžinąjį grožį, laikinojo ir visokio grožio davėjo, jausmus.

Bosko tėvai buvo neturtingi kaimiečiai, bet dievobaimingi ir dori žmonės. Jonukas, vos dviejų metų sulaukęs, neteko savo tėvelio, tačiau grynoje krikščioniškoje dvasioje išaugusi motina rūpestingai jį išauklėjo ir įdiegė į jo jaunutę širdelę Dievo baimės ir meilės jausmus, kuriuos augdamas vis stiprina ir stiprina.

Devintuosius metus beinančiam Boskiukui Dievas apreiškė sapne, ką turės ateity veikti. Tokia ponia liepė jam ganyti didelę visokių plėšriųjų gyvulių bandą, kol jie visi pavirs maloniais ir jaukais eriukais. Motina nuspėjo, kad jos vaikas taps kunigu.

Daug vargo ir nemalonumų teko jam patirti, kol prisiryė prie kunigystės, bet, Dievo beveik už rankos vedamas, įveikė ir sunkiausias kliūtis.

Įšvestas kunigu galėjo visiškai atsidėti neturtingojo ir visų apleistąjo jaunimo auklėjimui ir švietimui. Medžiaginį, o ypač dvasinį, skurdą kenčias jaunimas buvo kunigo Bosko rūpesčiu ir darbų vidury. Gelbėti sielas, kol dar nėra visiškai bloguose įpročiuose surumbėjusios — jo veikimo programa. Tam panaudojo visas savo išgales, visą gyvenimą. Bet kadangi puikiausiai numatė, jog

pats vienas neįstengs atlikti tokius didžius darbus, kvietėsi talkininkų. Piemieji jo padėjėjai buvo didesnieji auklėtiniai. Vėliau pasiruošė klierikų, kunigų, kuriuos sujungė į vienuolių draugiją, kad galėtų ir po jo mirties sėkmingai toliau varyti pradėtąjį darbą. Šalia saleziečių vyrų kongregacijos įsteigė ir Marijos Krikščionių Pagalbos Dukterų kongregaciją, dirbančią toki pat darbą mergaičių tarpe. Be šitų dviejų draugijų, įkūrė dar ir trečią — Sal. Bendradarbių Sąjungą, kurios nariai stengiasi krikščioniškai gyventi ir remia ne tik saleziečių veikimą, bet katalikų akciją apskritai.

Žinodamas, kokią žalą daro visuomenei protestantai su savo klaidinančiais raštais, kunigas Bosko pasiryžo tam blogumui kelią pastoti. Pats stvėrėsi plunksnos ir ragino kitus kovoti per spaudą. Rašė į laikraščius, pradėjo leisti visą seriją pigių knygučių, pavadintų "Katalikų Skaitymais". Dieną neturėjo laiko, tai rašydavo naktimis, traukinyje, rašė, kur tik rasdavo kokią laiko atkarpą. Savo straipsniais surietė į nagą tais laikais pradėjusius statyti skiauterę Piemonte protestantus - valdiečius. Ypatingai dėl to tikrosios Bažnyčios priešai ant jo tužo ir ne sykį net nužudyti kėsinosi. Bet stebuklingoji ir Dievo apvaizda lydėjo kiekvieną klusnaus savo tarno žingsnį ir neprileido, kad kas jam padarytų bloga.

Iš pradžių visoki blogos valios žmonės stengėsi pažeminti kunigo Bosko autoritetą pasaulinė ir bažnytinė vyriausybė akyse. Kai kas net pamišėlių jį ėmė laikyti, bet, ilgainiui, konkrečiais savo labdaros, auklėjimo ir švietimo darbais visiems akivaizdžiai įrodė, kad jis ruošia susipratusių katalikų Bažnyčiai, ištikimų piliečių valstybei ir gydo pūluojančias visuomenės žaizdas.

Auklėjimo srity iškėlė aikštėn saugojamosios sistemos naudingumą ir ją praktiškai pritaikė visose savo įstaigose. Ta sistema remiasi protingumu ir religija; auklėja jaunuolius krikščioniškosios meilės jaukių aplinkoj, akyliai užbėgdama už akių nusikaltimams.

Kunigą Boską dar gyvą žmonės laikė šventu. Sykį Ispanijoje išspruko iš minios su gerai apkarpyta sutana, nes kiekvienas norėjo turėti bent kokią relikviją.

1929 m. Bažnyčia jį paskelbė palaimintuo-

ju, o 1934 m. — šventuoju. Ta proga ir Italijos valdžia, pripažindama didžius jo nuopelnus valstybei, viešai jį pagerbė Kapitoliuje, kas įvyksta tik nepaprastai retais atsitikimais.

Dabar saleziečiai turi savo įstaigų visose pasaulio šalyse. Veda pradinės ir aukštesniosios mokyklas, vaikų darželius, jaunimo namoves - oratorijas, amatų, žemės ūkio ir namų ruošos mokyklas, įvairias prieglaudas, parapijas, spaustuves, misijas ir kitokias labdaros ir krikščioniškosios artimo meilės įkvėptas įstaigas.

Kun. A. Sabas, S.S.

Komunistai Pagyrė Jo Šventenybę Popiežių

Londonas. — Nedažnai girdime Bažnyčios priešus palankiai kalbant apie jos mokslą ar jos vadus, o kada užgirstame, tai tikrai yra naujiena. Anglijos komunistų vadas, Mr. Strachey, gegužės mėn., kalbėdamas apie darbininkų reikalus, pasakė, kad Popiežiaus nurodymai esą labai vertingi. Jis paskaitė iš Popiežiaus Pijaus enciklikos "Quadragesimo Anno" ir paskui tarė: "Čia Popiežius reikalauja, kad visi žmonės būtų prileisti turėti vartojamą nuosavybę. Tai yra toks ir komunizmo mokslas. Karolis Marksas sutiko, kad vartojama nuosavybė būtų galima kiekvienam asmeniui, bet kad gaminamoji nuosavybė priklausytų ne atskiram asmeniui, bet bendruomenei".

Kada komunistai taip priima Katalikų Bažnyčios mokslą nuosavybės klausimu, tai reikia pasakyti, kad tveriasi naujas komunizmas. Tačiau reikia pasakyti, kad per šimtmečius prieš Markso atsiradimą, Katalikų Bažnyčia skelbė socialinį teisingumą. Katalikų Bažnyčia išlaisvino darbininkus iš vergijos ir tik protestantų reformacija. Jos darbą sutrukdė, o dabar kapitalizmas, kurį pagimdė protestantiška dvasia, vėl pavertė darbininkus į fabriku vergus.

Visgi malonu, kad yra ir teisingų komunistų, kurie Katalikų Bažnyčiai atiduoda kreditą.

"Palaiminti, kuomet jums piktžodžiuoja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje." (Mato V, 11-12).

Kelias Tikrojon Laimėn

(Pasiskaitymai šventadieniams)

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

(Tęsinys)

VII.

Išmintingai Tikime R. K. Bažnyčios Mokslui.

MES, kaip tai jau ką tik buvo įrodyta, išmintingai elgiamės, tikėdami visu tuo, ką Jėzus Kristus yra mums apreiškęs, o savo stebuklingu gimimu ir ypač iš numirėlių prisikėlimu įrodęs, jog Jojo mokslas tai dieviškasis mokslas, kuriuo nepasitikėti būtų iš mūsų pusės didžiausi nesąmonė.

Lygiai taip pat išmintingai elgiamės, tikėdami ir R. K. Bažnyčios mokslu, priklausydami jos.

Įstabūs, sunkiai, o kartais visai nesuprantami mums keliai, kuriais siekdamas savo tikslo eina Dievas!

Dievas nužengė iš dangaus ant žemės ne vien tikslui išganyti žmoniją, už ją atsilyginti Aukščiausiojo Kūrėjo teisingumui, bet ir pamokyti visą žmoniją vedančio amžinojo laimėn kelio. Žmogiškai galvojant, Jam šiam tikslui būtų reikėję pasirodyti ir skelbti savo mokslas anuometinės pasaulio kultūros vidurke (centre): arba vakaruose — Romoj, anuometinio pasaulio kultūros sostinėj, arba rytuose — Babilionijoje, ar Aigypte. Tačiau, įstabu! Savo žemiškajai buveinei Jis pasirenka mažai kam žinomą žydų tautelę, apsigyvenusią Dievo įsakymu Palestinoje, mažoje valstybėlėje, Jam gimstant jau nebetekusioje savo nepriklausomybės, išvidiniai suirusioje dėl savo nuolatinų riaušių, susiskaldžiusioje į keletą viena kitai priešingų partijų, žeriančioje neapykanta visam tam, kas kvepia pasauline kultūra, visų neapkenčiamoje ir paniekoje laikomoje, gulinčioje ant dviejų pasaulio kultūros sienų!

Jis gimsta iš mažai kam žinomos Panelės Marijos, galvijų kūtelėje, apsigyvena visų paniekoje laikomajame Nazareto miestelyje, iki 30 metų tykiai užsiima staliaus amatu! Šitame tai žydų krašte Jis skelbia savo mokslą, neišeidamas iš Palestinos ribų!

Jis nemano visados regimai pasilikti su

žmonėmis; tačiau, Jis nori, kad Jojo mokslas būtų skelbtas "visam sutvėrimui", t. y. visai žmonijai, ir tai dar "iki pasaulio pabaigos"! Jis nori, kad šito Jo Mokslo niekas neiškraipytų, kad pasiliktu tyras visados!

Šiam tikslui Jis sumano įsteigti savąją "Dievo Karalystę, regimą visiems, nesikeičiančią savo nusistatymuose, pilną dieviškios rimtos (autoriteto), kuria visi galėtų pasitikėti, kuri patrauktų į save visus žmones, kad būtų "viena avidė ir vienas ganytojas!" Per trejus metus viešai mokydamas žydus kelio, vedančiojo amžinon laimėn, Jis uždeda būsiančios savosios "Dievo Karalystės" pamatus. Šiuo atžvilgiu Jis ir vėl pasielgia, žmogiškai manant, keistai!

Savo būsiančios "Dangaus Karalystės" valdybą — ministrus su jų pirmininku priešaky Jis pasirenka ne iš galiūnų, mokslinčių, ar šiaip jau įžymių, garsių žmonių, bet žemiausiojo luomo žvejus, niekam nežinomus, tamsius, pilnus žmogiškųjų ydų, tik tai pramintančius iš savo verslo, ar amato, be tvirto nusistatymo, svyruojančius lyg vėjo pučiama nendrė! Pasirenka 12 Apaštalų — ministrų, kurių pirmininku, lyg kad ministerijos pirmininką, pastato Simoną, Jojo pramintą Petru, t. y. Uola; Jėzaus mokiniai tai sudaro žemesniųjų valdininkų sąstatą šioj, Jojo sumanytoje karalystėje; visi kiti į Jį įtikėjusieji — tai Jojo karalystės valdiniai - piliečiai!

Išrodo paviršutiniškai keista, kadangi žmonių einama prie savo siekių ne šitokiu keliu, siekiama aukštesnių tikslų ne šitokiu būdu!

Tačiau, giliau įsižvelgus į šitokį Jėzaus poelgį, galima nesunkiai įspėti šio priežastis. Mat, šiuo būdu pasielgdamas, Jis visai žmonijai norėjo parodyti, jog Jojo karalystė tai ne pasaulio karalystė, bet Dievo karalystė, ne žmonių, bet Dievo įsteigta, jog būdama Dievo įstaiga, ji turi būti patvari, nepajudinama, kad net pragaro vartai jos nega-

lėtų sugriauti, taip pasitikima ir tvirta, lyg pastatyta ant uolos troba!

Šitos tai Dievo karalystės būsintiems vadamams - ministrams, o jų asmenyje ir jų įpėdiniams, Jėzus suteikia mandatų galios, įgalioja atstovauti Jį visais atžvilgiais ir vesti žmoniją laimės keliu, pasižadėdamas tuo pačiu metu visados būti su jais neregimu būdu. "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su jumis visas dienas, iki pasaulio pabaigai" (Mat. 28, 18-20).

Negana šio. Kad šio Dievo Karalystės gyvenimas neiširtų, kad joje skelbiamas Jėzaus mokslas išsilaikytų tyras, neiškryptų, tai Jis žada atsiųsti pagalbon ir apsaugon šventąją Dvasią, aną Tiesos Dvasią, kuri neleis šiai karalystei nukrypti, apsaugodama ją nuo klaidų. "O aš melsiu Tėvo, o duos jums kitą Ramintoją, kad per amžius pasiliktu su jumis, Tiesos Dvasių" (Jon. 14, 16-17).

Dar šio nepakanka. Jėzus, norėdamas parodyti, jog Jojo karalystė tai Dievo karalystė, jog josios skelbiamas mokslas tai Dievo mokslas, o ne žmonių, ne tiktai pats daro stebuklus, bet ir savo Apaštalams ir mokiniams, o ir daugybei jų įpėdinių suteikia galios stebuklamams daryti.

Šitie stebuklai ne vien pirmaisiais krikščionijos šimtmečiais būdavo, bet ir visą laiką, net ir dabartiniais laikais atsikartoja. Istorija pilna stebuklingų įvykių, žmogišku protu neišaiškinamų. Prisiminkime tik kad ir Aušros Vartų, Šilavos, Tytavėnų ir keletos kitų vietų Lietuvoje, tokį Liurdą ir t.t.

Kiek tai jau turime šventųjų — jau nebe šimtais ir tūkstančiais, bet ir tūkstantimis! O reikia žinoti, jog R. K. Bažnyčia nė vieno žmogaus nepaskelbia šventuoju, kol po ilgų tyrinėjimų neįsitikina, jog šio žmogaus daryta stebuklai ar dar prie jo gyvos galvos, ar po jo mirties!

Daugelio šventųjų kūnai iki šiol išsilaiko visai nesugedę, kad jie ir nebuvo balzamuoti, kad daug jų buvo ilgai gulėję žemėje, kol neatgabenta dabartinėn vieton; kai kurių kūnai dar ir dabar lankstūs, nesustingę; kai kurių kūnai ne tik ne dvokia, bet ir išduoda meilų kvapą!

Ne pro šalį bus paminėjus keletą nesugedusių šventųjų kūnų: šv. Teresės (1582) Ispanijos Avilijėje, karmelitų bažnyčioje; šv. Elžbietos Portugalietės (1336) Coimbros, kliaurisių bažnyčioje; šv. Pranciškaus Ksavero (1553) Indijos Goa'je; šv. Kotrynos Bolonietės (1483) Bolonos kliaurisių bažn.; šv. Jono nuo Kryžiaus (1591) Segobijoje; šv. Marijos Magdalietės de Pazzis (1607) Florencijoje.

Ypač visam pasauliui žinomas yra šv. Januariaus stebuklingas kraujas Neapoly. Šis šventasis nukankintas 305 metais. Neapoly laikoma jo galva ir dvi plėčkėli (bonkuti) su jojo sukrekėjusiu krauju. Priartinant šie dvi plėčkėli su jojo krauju prie jojo galvos, kraujas pradeda putoti ir įgyja visiškai gyvo, raudono kraujo išvaizdą (varsvą). Nutolinant nuo galvos plėčkutes, kraujas vėl virsta, kaip buvęs. Ši stebuklą rodo žmonėms dukart į metus. Ši stebuklą yra tyrinėję net ir žymūs netikėlių atstovai, patikrindami, ar nėra čia kokios apgaulės. Tyrinėjimais ne tik prirodė stebuklo tikrumą, bet dar nemaža ir netikėlių, net ir protestantų, privertė atsiversti katalikų tikėjiman!

Iš viso aukščiau paminėto darosi aišku, jog būtų labai neišmintinga nepriklausyti šitai Dievo karalystei, netikėti jos mokslu, nepasiduoti jos autoritetui! Štai, mes katalikai ir elginanės išmitingai, kadangi ši Dievo Karalystė yra ne kas kita, kaip Romos Katalikų Bažnyčia, kurios nariai mes esame!

Apie šitą R. K. Bažnyčią mes ir pasikalbėsime plačiau sekančiuose straipsniuose.

"Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje." (Mato XVIII, 6).

Kas laimėja savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, ras ją. (Mato X, 39).

Kas jus (apaštalus) priima, mane (Jėzų) priima, ir kas mane priima, priima tą, kurs yra mane siuntęs. (Mato X, 40).

"Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu tas mane (Jėzų) priima." (Mato XVIII, 5).

"Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas." (Mato V, 48).

Paklausimams Atsakymai

Kodėl vyskupai nešioja žiedą? Ką jis reiškia? Kodėl žmonės bučiuoja vyskupų žiedus?

Žiedas yra vienybės ir ištikimybės ženklas. Vyskupams suteikiamas žiedas per jų konsekraciją. Nuo konsekracijos jie nešioja gautą žiedą kaip ženklą savo ištikimybės Bažnyčiai.

Žmonės bučiuodami žiedą išreiškia vyskupams savo pagarbą.

Ar yra tinkama moteriai nešioti pirštines priimant Komuniją?

Pagal mandagumo ir gražaus elgesio taisykles, nebūtų tinkama moteriai nešioti pirštines priimant Komuniją. Žinoma, išimti sudarytų kokia ypatinga priežastis ar reikalas.

Ar yra leista merginai prašyti Dievą, kad ir tokį kataliką jaunikaitei gautų vyrų?

Taip, yra leista tokia intencija melstis, tačiau visad reikia prideramai pasivesti Dievo Valiai ir Jo Apvaizdai. Taigi, šios malonės būtų galima pavyzdžiui, kad ir šiais žodžiais prašyti: "Viespatie, jeigu tokia yra Tavo šventa Valia ir jeigu tai išeis mano sielos naudai, prašau Tave, duok man N. N. vyrų". Tačiau, galima ir kitais tam lygiais žodžiais tos malonės prašyti.

Ištekėti už gero, kataliko vyro yra nemaža Dievo malonė, tad tinkamas maldai tikslas.

Jeigu senasis vedybinis žiedas išsinešioja arba yra pamestas, ar naują žiedą reikia duoti kunigui palaiminti?

Duoti naują vedybinį žiedą palaiminti būtų tinkama, bet nėra jokio įsakymo ar pareigos taip padaryti.

Ar to paties vaiko krikštatėviai gali stoti moterystėn vienas su antru?

Taip, gali stoti, nes krikštatėviai užsitraukia dvasišką giminystę ne tarp savęs, bet tik su krikštijamuoju. Taigi, Bažnyčia draudžia stoti moterystėn tik vienam kuriam iš krikštatėvių su krikštasiūniu ar krikštadukte.

Ar yra nuodėmė suleisti burnoje komunikantą su seilėmis ir paskui nuryti? Ar tai būtų šventvagystė?

Jeigu kas žinodamas, tyčia taip padarytų žinoma netinkamai pasielgtų su Švenčiausiuoju Sakramentu ir todėl tikrai papildytų šventvagystės nuodėmę. Jeigu gi kas netyčia, užsimiršęs, užsimastęs taip padarytų — nepapildytų nuodėmės, tačiau toks žmogus negalėtų sakyti, jog priėmęs Švenčiausiąjį Sakramentą, nes Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas tolei tėra Ostijoje, kolei pati Ostija turi duonos pavidalą. Suleista seilėse Ostija jau neturi duonos pavidalo, nieks juk tą skystį nepavadintų duona, todėl ten ir nėra Kristaus Kūno ir Kraujo.

Kur Švč. Panelė Marija gyveno po Kristaus mirties? Kiek metų turėjo kai mirė?

Kristus mirdamas ant kryžiaus, pavedė Savo Švenčiausią Motiną šv. Jono apaštalo, Savo mylimo mokytinio, globai.

"Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį mokytinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus. Paskui tarė mokytiniiui: Štai tavo motina. Nuo tos valios paėmė ją pas save" (Šv. Jono xix, 26, 27).

Pagal padavimą, Marija mirė 48 metuose po Kristaus gimimo, taigi, spėjama, kad buvo tarp šešiasdešimts pirmų ir šešiasdešimts trečių savo gyvenimo metų. Nieko tikro apie tai negalime pašakyti.

Kodėl savižudystė yra nuodėmė? Ar mirtina nuodėmė? — Savo gyvybės atėmimas yra mirtina nuodėmė, nes tikrenybėje gyvybė nėra mūsų nuosavybė, bet Dievo malonė, kurią Jis mums suteikė, kad ja naudodamiesi teiktume Jam garbę. Mums leista vien naudotis gyvybe. Tikrasis gyvybės Savininkas yra vienas Dievas. Jis vienas tėra gyvybės Kūrėjas, todėl Jis vienas tegali duoti ir atimti gyvybę pagal Savo Valios nutarimus. Žmogus, papildydamas savižudystę nepripažįsta Dievui šių savininko teisių; toks žmogus neteisėtai save stato gyvybės savininku ir žinoma įžeidžia Dievą.

Kadangi gyvybės atėmimas visad yra svarbus dalykas, taigi, kiekviena pilnu protu ir laisva valia papildyta savižudystė yra mirtina nuodėmė.

A. J. Miciūnas, M. I. C.

Prie Seminarijos Kūrimo Istorijos

(Tęsinys)

Vitražai Languose

Visi koplyčios langai yra spalvuoto impo-
tuoto stiklo su ant stiklo nupieštais šven-
tųjų paveikslais. Kadangi Marijonų Semina-
rijos koplyčia yra pašvęsta švenčiausios Pa-
nos Marijos Nekaltam Prasidėjimui, todėl
didžiuliosiuose languose yra atvaizduojamas
Švč. Marijos gyvenimas.

Vos įėjus koplyčion, pirmasis langas vaiz-
duoja Švč. Mariją kaip mažą mergaitę, baž-
nyčioje žengiančią laiptais aukštyn, pasiau-
koti Dievui. Senelis kunigas, Senojo Įstaty-
mo bažnytiniiais rūbais apsilikęs, stovi virš
laiptų, ištiesęs rankas į prisiartinančią, su
žibintu rankose, jaunutę Mariją. Iš šalies
meiliai į savo dukrelę žiūri Šv. Ona ir tė-
vas Šv. Joakimas, nešinas aukai avinėlį. Lan-
go viršuje angelas laiko iš Šv. Rašto posa-
kį: "Quae est ista quae processit sicut sol".
(Kas yra ši, kuri spindi kaip saulė"). Lango
apačioje yra pažymėjimas, jog tą langą įtai-
sė Melrose Parko lietuviai.

Sekantis langas vaizduoja švenčiausią Ma-
riją jau užaugusią mergele, besimeldžiančią.
Arkangelas Gabrielius skelbia Marijai, jog
Dievas parinko ją Atpirkėjui už motiną. Vir-
šuj Marijos galvos baltutėlis balandėlis, Šv.
Dvasios simbolis, šviesos spinduliu nužen-
giantis ant Marijos. Lango viršūnėje ange-
las laiko parašą: "Ecce ancilla Domini"
("Štai aš Viešpaties tarnaitė"). Šį langą
savo tėvėlių atminčiai įtaisė Gabrielius Gir-
džiūnas iš Chicago, Ill.

Trečias iš eilės didysis langas vaizduoja
Mariją kaip Motiną, su malonia šypsena
maldingai nusilenkusią prie meilingo, vys-
tyklais suvystyto kūdikėlio Jėzaus. Iš šalies,
susitelkusių žvilgsniu kūdikėlių tēmija Šv.
Juozapas. Lango viršūnėje angelas laiko iš-
skėstą parašą su žodžiais: "Ecce virgo con-
cipiens et pariens filium" — ("Štai pana
pradedanti ir gimdanti sūnų"). Šį langą sa-
vo tėvėlių atminčiai įtaisė Nekalto Prasidė-
jimo Švč. Panos Marijos bažnyčios (Cam-
bridge, Mass.- klebonas — Kun. Pranciškus

Juškaitis.

Langas evangelijos šone vaizduoja Mariją
— Sopulingąją Motiną. Kalvarijos kalno da-
ngus apsiniaukęs; vietomis lyg kraujuotas.
Toli horizonte matosi Jeruzalės miestas. Iš-
ganytojas, neapsakomuose skausmuose, kybo
ant kryžiaus. Po kryžiumi, Jėzaus kojas ap-
glėbusi, sukniubusi Marija Magdalena su
skausmu ir užuojauta žiūri į Viešpatį. Prieš
kryžių stovi Jėzaus Motina Marija ir moky-
tinis Jonas. Marija su dideliu skausmu veide
ištiesusi rankas, veržiasi į Jėzų, kai Jonas
ją prilaiko. Lango viršūnėje angelas laiko
parašą su žodžiais: "Stabat juxta crucem
Jesu mater ejus" — ("Prie Jėzaus kryžiaus
stovėjo jo motina"). Šį langą įtaisė Vikto-
rija Švarecaitė.

Yra dar koplyčioje, rėmais pažymėti, du
užmūryti langai, kurie gal kada nors susi-
lauks geradarių, kuris malonės įtaisyti mo-
zaikos (arba fresko) paveikslus, vaizduojan-
čius "Marijos į Danguų Ėmimą" ir "Mari-
jos Karūnavimą Danguje".

Sanktuarijume, virš altorių, yra keturi ne-
dideli spalvuoti langai su paveikslais:

Marijos Aušros Vartų stebuklingojo pa-
veikslo vaizdas; įtaisė Kun. Jeronimas Vai-
čūnas.

Šv. Kazimiero, Lietuvos globėjo; įtaisė Jo
Ekscelencija Vyskupas Vilius D. O'Brien,
D. D.

Šv. Tomo Akvinių, seminarijos globėjo;
įtaisė Kun. Aleksandras P. Baltutis.

Marijonų Kongregacijos atnaujintojo, Ar-
kivyskupo Jurgio Matulevičiaus; įtaisė Šv.
Juozapo parapijos (Waterbury, Conn.) kle-
bonas Kun. Juozapas Valantiejus.

Terrazo Darbai

Dievo namo gražumui nieko nesigailėta
Koplyčios grindys, laiptai, palangės paga-
mintos iš dirbtino marmuro, vadinamo ter-
razo. Iš dirbtinio marmuro yra lengviau
padaryti įvairūs pagražinimai negu iš pa-
ties marmuro, dėl to grindyse pavartota
spalvų kombinacijos ir išdarytos įvairios for-

mės. Sanktuarijume, prieš didįjį altorių, grindyse iš dirbtino marmuro yra padaryta didelė žvaigždė, kurios viduryje Kristaus vardo monograma ir pirmutinė ir paskutinė graikų alfabeto raidės. Minėtos raidės primena Viešpatį Jėzų Kristų, Kuris Šv. Rašte, Apreiškimo knygoje (XXII, 13) taip kalba: "Aš esu Alfa ir Omega, pirmasis ir paskučiausias, pradžia ir galas".

Šiaip jau koplyčios terrazo grindys spalvų suderinimu ir figūromis turi kilimo panašumą. Ypač gražios yra grindys sanktuarijume apie altorius. Koplyčios prieangyje terrazo grindyse yra monogramos formoje įdėtos Marijonų titulo raidės **MIC**.

Zokristijos

Durys į zokristijas yra abiejuose sanktuarijumo šonuose. Zakristijos lubos yra žymiai žemesnės už koplyčios lubas. Grindys ir čia iš dirbtino marmuro terrazo; tai didelis palengvinimas švarą palaikyti. Tik labai jaučiamas trūkumas, būtent, kad ligi šiol neturima tinkamų šėpų arnotams laikyti. Mat, dirbtuvė už atatinamas ažuolines šėpas panorėjo virš \$500. Todėl ir laukiama geresnių laikų, kada rasit atsiras geradaris, kuris apsiims šėpas įtaisyti.

Paskučiausia, Bet Ne Mažiausia

Kalbant apie kunigų seminarijos statybą, Hinsdale, Illinois, negalima nutylėti, jog tame darbe daug prakaito išliejo broliai ir klierikai Marijonai. Visi cementiniai darbai, pristatymas mūriniams plytų ir tinko, kasimo darbai, net vandentekio, kanalizacijos ir apšildymo darbų dauguma — atlikta pačių Marijonų rankomis. Nekalbant apie suvartotas dideles plytų ir smėlio kalvas, vien tik cemento sunaudota pustrėčio vagono. Tie darbai daugumoje buvo atliekami vasaros atostogų metu. Tiesa, klierikams atostogos buvo nelengvos, bet kitaip nebuvo galima; varant statybą, kartais ne tik kad nebuvo už ką padengti statybos išlaidų, bet pritrūkdavo išteklių ir maistui įsigyti... Ne iš gero, mirus Kun. V. Kulikauskui, koplyčios statyba buvo visai sustabdyta. O ir dabar, dėl neturto, seminarijos dešiniojo sparno trečiasis aukštas taip ir stovi nebaigtas. Tiesa,

iš lauko mūras pilnai išvartytas ir po stogu, bet viduje — nei sienų, nei lubų, nei grindų. Ta dalis skiriama naujam knygynui. Ir kada tas darbas bus galima užbaigti, dar nepramatoma, kadangi lietuvių kultūrinių įstaigų išlaikymas priklauso nuo susipratusių lietuvių bendradarbiavimo. Marijonai tam darbui atiduoda savo jėgas ir visus savo materijalius resursus, o kiek bus susipratusios lietuvių visuomenės ateityje mūsų seminarijai remti, tai nepatogu spėlioti.

Seminarijos pastatų ir koplyčios statyba — tai architekto M. Žaldoko minties kūrinys. Jis pagamino visus braižinius ir gelbėjo jų išpildymui. Ypač labai sudėtingi ornamentaliniai lubų braižiniai.

Ateities Gairės

Du pirmuoju marijonu, — kun. Feliksas Kudirka ir kun. Julius Kazakas, — apsigyveno Amerikoje 1913 metais. Taigi, liepos mėnesyje sueis 25 metai nuo atvykimo Marijonų Amerikon. Per tą laiką jie čia varė sekančius darbus: skelbė misijas lietuvių katalikų parapijose, vedė lietuvių Aušros Vartų parapiją Chicagoje ir Šv. Petro parapiją Kenoshoje, prisideda prie išlaikymo marijonų misijos tarp ne katalikų Azijos mieste Charbin, leidžia religinį savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas", ir dienraštį "Draugą", sukūrė ir veda bernaičiams kolegiją Marianapolis, įsteigė ir veda kunigų seminariją Hinsdale, Illinois. Neturėdami ganėtinai savų žmonių, tiek prie kolegijos, tiek prie dienraščio "Draugo", daugiau kaip pusė žmonių yra samdomi. Prie tokios padėties, suprantama, kad apie naujų darbų apėmimą negali būti kalbos. Tačiau kokių ypatingų naujų darbų tame laike nei nepasitaike. Tą ką prelatas M. L. Krušas gegužės 6 dieną "Draugė" rašė, kad "vienuolijos privaltų siųsti po kelis kunigus" Pietų Amerikos misijoms, tai negali būti pritaikinta prie marijonų, kadangi jauna marijonų vienuolija neturi nei ganėtinai žmonių, nei tam tikslui reikalingo kapitalo. Be to, marijonų vadovybė Amerikoje ligi šiol nėra gavusi Pietų Amerikos misijoms nei pakvietimo, nei pasiūlymo. (Pabaiga)

K. V. Andriūška, M.I.C.

Jėzaus Širdis - Mūsų Paguoda

(Tęsinys)

2. Pažado tikrumas

Buvo tai birželio mėnuo, kai Saldžiausias Jėzus įkvėpė vienai šventai sielai, tyliai ties Tabernakuliu klūpojusiai ir garbinusiai Meilės Sakramentą: „Aš prižadau tau savo Širdies gailestingumu, kad visiems, kurie prisitars prie Dievo stač pirmuose devyniuose penktadieniuose paeiliui einančių mėnesių, duosiu tikrosios atgailos malonę: jie mirs malonėje ir priėmę š. Sakramentus, ir mano Širdis toje paskutinėje valandoje jiems bus užtikrinta pagalba”.

Ar abėjoji šiems žodžiams? Bet atsiminkime, kad šis pažadėjimas, istorijos atžvilgiu, yra tiek pat tikras, kiek ir kiti istorijos faktai, bet dar turi kiek didesnio laido, nes jis buvo atskirai Šv. Kongregacijos svarstomas, ir be to, dar jos pagirtas.

Šventoji Marija Margarita Alakok, visus iš Kristaus lūpų girdėtus žodžius, surašė taip, kaip ji girdėjo ir laišku pasiuntė tuolaikinei viršininkei. Beabėjo, būtų neišmintinga prileisti, kad šventoji būtų tai pati išgalvojęs ar net drįsus kaip nors sumeluoti. Turėdama skaisčią ir grynią šventosios širdį, jos atvirumas, nuolankumas ir sąžiningas

būdas verčia mus įsitikinti ir pasitikėti, kad ji surašė tik tai, ką tikrai buvo girdėjusi iš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus lūpų, ir taip surašė, kaip Išganytojaus buvo sakoma.

Visi tos garbingosios Dievo tarnaitės raštai, jos kanonizacijos metu, buvo pasiūsti į Romą dėl ištyrimo. Tarp kitų raštų rastas ir mūsų minimas Šv. Jėzaus Širdies pažadėjimas duotas žmonijai per Šv. Mariją Margaritą Alakok. Kaip žinome, šv. Kongregacija visus jos raštus svarstė ir tyrė, kad Motina Bažnyčia, nieko priešingo jame neradusi, nei tikėjimui nei jos dvasiai.

Tiesa, apie šitą pažadą daug buvo rašoma ir, kas dar nuostabiau, jis buvo laikomas slapta, iki kol T. Franciosė paskelbė jį 1869 metais. Galima spėlioti, tur būt, buvo bijoma, kad jis nebus galimas suderinti su šv. teologijos pagrindais arba, dėl kitų kokių nors priežasčių. Bet, kaip ten nebūtų buvę, šiandien mums aišku yra, jei vyskupai ir patį šv. Apeigų Kongregacija spausdina ir platina knygutes, kur ne vien aiškinama šis Kristaus pažadas, bet, net raginama, kad visi tikintieji, baigusieji mokslą ir bemoksliai, naudotųsi šiuomi pažadu, nes per jį kiekvienas užsitikrintų sau amžiną laimę. Tai pagrindas ant kurio mes remdamies galime tikėti, kad tai ne kokia apgaulė, ne kieno kito asmens pažadas, bet paties Meile degančios Jėzaus Širdies, duotas visai Bažnyčiai, per Šv. Mariją Margaritą Alakok. Dar daugiau. Šv. Tėvas Leonas XIII, gegužės 13 d., 1879 metais šitą pamaldumą į Šv. Jėzaus Širdies platinimą pavadino maldingu, pagirtinu darbu, net už tai teikia apaštališkąjį palaiminimą. Šiandien šimtai pamaldžių sielų naudojosi tuo pažadu ir tai sąmoningai daro ir su visišku pasitikėjimu. Neveltui Išganytojas yra pasakęs: „Ką padės tau, jei visą pasaulį laimėtumei, o tavo siela kęs nuostolio”. Naudodamies pažadu, mes turime didesnę užsitikrinimą, ne tik čia ant žemės pagrįsti Jėzaus paguodos, bet, dar užtikrinta mums amžina laimė po mirties.

Taigi, Šv. Jėzaus Širdies pažadas yra ti-

kra, nepaprasta ir negirdėta gailėstingumo malonė ir stačiai "gailėstingumo gausumas", kaip pats Išganytojas išsireiškė.

3. Pažado paaiškinimas

Gavę kito asmens duotą žodį, pažadą, naudinga yra įsižiūrėti: pirma, į pažado turinį, kokios yra statomos sąlygos ir galų gale, kokia mums yra iš to pažado nauda. Paprastai žmogaus širdis nelinksta ten, kur naudos sau nemato. Su tam tikrais išskaičiavimais mūsų tauta garbino ir ypatinga savo meile rodė Marijai, nes tauta susilaukdavo ir pajusdavo iš Dangaus Motinos, jos malonę.

Tat, pažiūrėkime, koks to Švč. Širdies pažado turinys, kokios yra statomos mums sąlygos, ir ką jis mums duoda, t. y., kokia nauda plaukia iš tos Širdies, ne tik pavieniams asmenims, bet ir visai žmonijai, bendrai.

Kas tuo pažadu nori naudotis, tas turi per devynius penktadienius paciliui einančių mėnesių vertai ir gryna intencija priimti šv. Komuniją.

Svarbu tai žinoti!

Pirma, turi būti *pirmasis penktadienis*. Tad, šv. Komunija negalime atidėti kitomis dienomis. Beabejo, jei kas būtų pirmąjį penktadienį, teisėtai dėl rimtos priežasties sukliudytas, tas gali ta pačia intencija prieiti prie šv. Komunijos pirmąjį mėnesio sekmdienį.

Antra, ypač sarbu *paciliui einančių mėnesių, nė vieno nepraleidžiant*. Jei eilė būna pertraukta, ir tai, kad net ne iš savo kaltės, nors ir iš neapsileidimo, tas neturi teisės šiuo pažadu remtis arba jo pasinaudoti.

Trečia, šv. Komunija reikia *priimti vertai*, t. y., būnant malonės stovyje, be sunkiosios nuodėmės. Visiems suprantama: jei kas drįstų prisiartinti prie Dievo stalo ir priimti Jėzų į savo širdį, o nebūtų apsiplovęs nuo mirtinų nuodėmių, tas ne tik ką nepriiminėja savo Išganytoją vertai, bet, užsitraukia naują ir sunkią šentvagystės nuodėmę. Jo sielai iš to jokios naudos nėra. Kas jaustų mirtiną nuodėmę savo sieloj, turi pirmiau atlikti išpažintį. Ne dėl kitos priežasties ir yra klausoma išpažinties prieš kiekvieną mėnesio penktadienį.

Ketvirta, *turime priimti Jėzų su gryna intencija*. Minėtąsias šv. Komunijas reikia, priimti su intencija Švenč. Širdį pagarbinti ir pelnyti pažadėtąją malonę; tačiau užtenka tą intenciją padaryti šios praktikos pradžioje ir nėra nei reikalo kiekvienu atvėju atnaujinti ar atkartoti. Suprantama, kad kiekvieną šv. Komuniją turime vertai priimti, nors iš mūsų pusės, kartais ir neturėtume ypatingos nuodėmės. Taip pat reikia žinoti, kad padaryta tarp vienos ir kitos šv. Komunijos sunkioji nuodėmė, privilegijos nepanaikina, su sąlyga jei prieš kiekvieną sekančiąją komuniją ji būna kaip reikiant apgailėta ir nuodėmklausiu išpažinta. Priėmus šv. Komuniją per devynius penktadienius paciliui einančių mėnesių vertai ir gryna intencija, nėra reikalo save laikyti praradusiu privilegiją, jei į sunkią nuodėmę įpultume, jei tik nuoširdžiai už ją gailimės ir ryžtamės taisyti.

Penktadienis, yra Jėzaus kančios prisiminimo diena. Tat, penktadienyje priėmus šv. Komuniją, turime prisiminti ką Jėzaus Širdis kenčia pasislėpusi Švč. Sakramente, nuo pikty, doros ir jos nemylinčių žmonių. Negalime užmiršti begalinės Jėzaus meilės, kurią mums parodė už mus aukodamas ant Kalvarijos Kalno, o tik turime pasiskatinti tai Širdžiai atsilyginti, persiimti jos meile. Eidami prie Komunijos turime turėti tokią intenciją, kokią turi Švč. Jėzaus Širdis.

Šios keturios sąlygos yra būtinos be kurių negalime reikšti pretenzijų prie Kristaus pažado. Nereikalaujama nei daugiau, nei mažiau. Būkime fikri, kas tai išlaikys, beabejo bus vertas Kristaus pažado.

(Bus daugiau)

VAKARE

Saldžiausioji Jėzaus Širdie! Pavedu Tau šią naktį savo širdį ir kūną, kad ramiai su Tavimi ilsėtusi. O kad aš miegodamas negaliu Dievo garbinti, teikis už mane tai padaryti. Kiek kartų šią naktį tvaksės mano širdis, tiek kartų teesie garbė Švenčiausiajai Trejybei! Kiekvieną gi mano kvėpavimą teikis priimti ir Jai paaukoti, kaip gyvasias mano meilės kibirkštis. Amen.

Parašė Paul R. Martin

Vertė Kun. A. T. (Samata)

Juozapas Dutton, Molokajo Herojus

(Skiriu šv. Pranciškaus idėjų skleidėjui, gerb. kun. Pranciškui M. Jurui)

(Tęsinys)

Būdamas pas trapistus, jis nepadarė įžadų, bet per dvidešimtį mėnesių gyveno tarp jų, užlaikydamas tą patį tylėjimą, kurį Trapistų Ordino nariai užlaiko padarytais Regulos įžadais, padalindami dieną maldai ir sunkiam darbui, ir naktį eidami poilsui ketetai valandų, guldami ne į minkštus patalus, bet į kietą siaurą lovėlę vienuoliniame narvelyje. Tačiau, prieš laiką, kuomet jau rengėsi padaryti laikinus įžadus, jis pamatė, kad trapistų gyvenimas nebuvo skirtas jam. Visgi jis neprarado troškimo atgailai, bet tuomi pačiu jis ilgėjosi veiklesnio apaštaltavimo, tokio, kurs galėtų būti arti susijęs su žmonėmis, kurie reikalauja tokios pagalbos, kurios jis galėtų jiems teikti.

Tas visas laikas, kurį Juozapas Dutton praleido su trapistais, išėjo jo paties naudai. Tuo laikotarpiu jis pažino katalikybės tikrąją dvasią. Jis patyrė atgailą aštriausioje formoje ir iš to galėjo spręsti, ar jis buvo kuniškai ir dvasinai prisiruošęs vykdyti atgailos veiksmus. Trumpai tariant, Getsemanėje jis prisiruošė tam gyvenimui, kurį per 46 metus gyveno Molokajuje, nors tuo metu dar nieko nežinojo apie tą raupsuotųjų salą, kad ji egzistuoja, ir nieko negirdėjo apie Tėvą Damieną.

Įkvėpimas

Tai visa jis dažinojo praėjus keliems mėnesiams, kuomet jam apsistojus mieste New Orleans — atsitiko, kad į jo rankas papuolė kopija laikraščio "Ave Maria," kurį išleidžia Notre Dame universitetas, Indiana valstybėje, ir jis skaitė straipsnį vardu "Molokajo Raupsuotieji", kurį straipsnį buvo parašęs Charles Warren Stoddard, tuometinis anglų literatūros profesorius Notre Dame universitete. Prof. Stoddard daug metų praleido pietinėse jūrose, jis asmeniai pažino Tėvą Damieną, ir keletą kartų atlankė Molokajo raupsuotųjų apgyventą salą.

Prof. Stoddardo grafiškas apibudinimas darbuotės Tėvo Damieno, herojiško jauno be-

lgų kunigo, kurs savanoriai apleido Belgiją, kad apsigyventi tarp raupsuotųjų ir niekada nebegrįšti į pasaulį, taip tvirtai atsiliepė į Juozapo Duttono prakilnią širdį, ir nežiūrint susirūpinimo, kuriuo paprastai sutikdavo problemą, jis tada nusprendė, kad, kai po padėjėjas Tėvui Damienui, galės atsiduoti humanitarinei tarnybai ir tuo pačiu galės daryti herojišką atgailą visa sutaikinant su jo paties idealais. Visgi jis nebuvo tikras, kur randasi Molokajo sala, ir visai nežinojo, kaip dasigauti į ją. Ir tas visas žinias jis dabar turėjo gauti neatidėliojant, ir skubinosi tuojau gauti garlaivį, kuriuo Mississippi upe iš New Orleans plaukė į Cairo, Illinois, o iš ten traukiniu važiavo į Notre Danre, Indiana, kur kad galėtų asmeniai pasimatyti su prof. Stoddardu ir iš jo paties lūpų gauti nurodymus, kaip dasigauti į raupsuotųjų salą ir tuomi patenkinti savo kilnius užsimonimus.

Tuomet Notre Dame universitete buvo kitas pagarsėjęs vyras. Jis buvo dar jaunas kunigas Danielius E. Hudson, šv. Kryžiaus kongregacijos narys. Jis per dešimt metų redagavo laikraštį "Ave Maria". Ir jis buvo pirmasis, kurs pažino prof. Stoddardo kūrybinį genijų. Tėvas Hudson taip pat domėjosi Molokajo užkrėstais baisia nepagydoma liga nelaimingais tvariniais, susirašinėjo su Tėvu Damienu, ir tą nelaimingiems atsidavusį herojų supažindino su pasauliu savo raštais. Juozapas Dutton iš prof. Stoddardo gavo visas žinias, kurių pageidavo, bet tai buvo Tėvas Danielius E. Hudson kad jam davė įkvėpimo, kurį pasilaikė savo žemiškam gyvenimui.

Atsisveikinimas

"Atmink", Tėvas Hudson tarė jam, "kad tamstos ir Tėvo Damieno padėtis visiškai kitokia ir skirtinga. Tėvas Damienas esminiai buvo išauklėtas vienuoliniame ordine. Per visą savo gyvenimą jis pats auklėjo pasiaukojimo idealą.

(Bus daugiau.)

NUOSTABI V. DIEVO BAUSMĖ

ANGLIJOS karaliaus Henriko VIII, ir vėliau jo dukters karalienės Elzbietos viešpatavimo laikais, gimė tuomet Anglijoje garsioji Reformacija, kuri greitai išsivystė į baisų katalikų po visą šalį persekiojimą. Škotija tuomet nuo tos plėgos dar buvo laisva, bet neilgam. Karalienei Elzbietai klasta nužudžius tikrą savo seselę, tuometinę Škotijos karalienę Mariją Steward, o vėliau anglams užkariavus ir pačią Škotijos šalį, — Reformacijos herezija ir Škotijoje, visoje savo pilnumoje nebetruko užsiliepsnoti. Su Reformacijos užsiliepsnojimu, — užsiliepsnojo ir katalikų persekiojimas. Katalikai, o ypačiai katalikų kunigai ir vienuoliai, tuomet nė pro duris laukan višai nebegalėjo pasirodyti.

Didžiausiam visos Škotijos mieste Glasgove, kaip tik pačiu didžiausiu Reformacijos siautimu, iš šv. Andriejaus katedros, buvo pakviestas jaunas škotas, katalikų kunigas pas ligonį. Kunigas slaptai eidamas, ir nešdamas šv. Komuniją, atėjo į vieną didžiausiųjų viešųjų Glasgovo miesto parkų, vadinamo "Glasgow Green", kertę.

Buvo karštos vasaros dienos vakaras, ir toje parko dalyje, per kurią kunigas siauru pravestu taku ėjo, — abiejose pusėse, ant gražios, žalios pievelės, ilsėjosi po dienos karščio sugulę daugelis Reformacijon perėjusių darbininkų luomo vyrų. Nors kunigas taip buvo apsirėdęs, kad sunku buvo jį bepažinti, — vis tik dėl to, vienas slaptas šnipas, anksčiau valandėlę pas juos atėjęs pranešė, kad čia ateina katalikų kunigas, ir eina šv. Komuniją nešdamas pas katalikų ligonį.

Vos kunigas tik prie jų prisiartinio, — kaip staiga jie visi, tarsi suerzintos širšės, šoko nuo žemės, griebė akmenis, kurių tuomet ten nebetruko, ir jais pradėjo laidyti į besiskubinantį pas ligonį kunigą.

— Viešpatie Jėzau gelbėk mane!... — nežymiai sudejavo nusigandęs kunigas, — ir kiek tik jėgų turėdamas, nuo įsiutusių Reformatorių, tarsi nuo suerzintų liūtų gaujos, pasileido bėgti kiek tik jo kojos įkabiną, ligonio namų linkui...

Užpuolikai tuo dar anaipol nebesapitenkino; jie griebė rankosna antrus akmenis,

iškėlė su jais aukštai oran savo rankas, tik didžiausiam visų nusistebėjimui, kaž dėl ko, akmenų į bebėgantį kunigą nemetė. Kruvina galva, sumuštais pečiais ir baisiai išgązditas, kunigas didvyriškai atliko savo pareigą. Nepaisydamas užpuolimo, — jis pribuvo pas ligonį ir priruošė jį mirčiai; o pats, pakiau visiškai kitu keliu, nors ir daug tolimesniu, išsiskubino namon.

Vos tik jis spėjo katedron pareiti, ir nuėjęs mažan savo kambarėlin savo žaizdas apsiplovęs užsirišti, — kaip keletas vyrų, kurie kunigo užpuolime visiškai nedalyvavo, mirtinai nubalusiais iš baimės veidais, atbėgę su ašaromis akyse, pradėjo jį prašyti, kuogreičiausia eiti "Glasgow Green" parkan, ir gelbėti Dievo bausmės ištiktus kunigo užpuolikus. Paklusnus kunigas, padaręs kai V. Dievo Apvaizdai, greitai su jais ton vieton išsiskubino.

Vos tik kunigas atėjo ton pačion vieton, kurioje jis buvo pradėtas tarsi šv. Steponas kentėtojas akmenimis mušti, — jis neapsakomai nusigando ir susijaudino, staiga pamatęs baisų Dievo bausmės apsišėkimą! — Visi tie vyrai, kurie metė į kunigą akmenis, ypatingai antruosius griebėsi mesti, — dabar visi stovėjo aukštai oran rankas su akmenimis iškėlę laižydami, tarsi mozaikos statulos, nė per plauką iš vietos nebegalėdami pasijudinti, ir šiurpulingai visi nuo baisaus skausmo dejavo.

Kunigas tai pamatęs, vienu akymirkniu parpuolė ant kelių ir pradėjo karštai melstis, kad tik V. Dievas jų pasigailėtų ir jiems tą baisią kaltę atleistų. Daugelis žmonių tai matydami, vieni šaukė kad stebuklas, o antri verkė ir alpo iš baimės. Vos kunigas pabaigęs melstis padarė ant savęs šv. kryžiaus ženklą ir atsikėlė nuo žemės, — kaip vėl didžiausiam visų nusistebėjimui, suakmenėję vyrai, vėl sujudėjo, ir nuleido rankas su akmenimis žemyn ir veikiai atėjo į daugelis kitų pašaliečių žmonių kurie tuo metu ten buvo, — tą stebuklą matydami, nė vienas nebedrįso abejoti jo tikrumu, ir kurie buvo Reformacijos klaida užsikrėtę, veikiai sugrįžo atgal į Katalikų Bažnyčią, didžiai už tą padarytą klaidą gailėdamiesi.

J. Butkevičius

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Eucharistinis Kongresas Budapešte . . . .

BAŽNYČIOS demokratija gražiausiai buvo demonstruojama didingame 34-tame Tarptautiniame Eucharistiniame Kongrese, kuriame 2,000,000 asmenų iš viso pasaulio dalyvavo Budapešte. Pamaldumą visatos Eucharistiniam Karaliui ir Kristaus principų užlaikymą popiežiaus asmenis legatas, Eugenijus kardinolas Pacelli, popiežiaus valstybės sekretorius ir šimtai kalbėtojų ryškiai pareiškė ir neparodė jokios žymės nusileidimui Europos galingoms valstybėms, kurios veda karčią kovą prieš visa tai už ką stoja Ramybės Karalius.

Suvienytoms Valstybėms per radio pranešime, Jonas V. Hinkle, N. C. W. C. raportas, tarė: "Bažnyčios demokratija niekados pirmiau nebuvo taip aiškiai pasireiškusi kaip Budapešte Eucharistiniame Kongrese. Turtinjieji ir neturtingieji, aristokratai ir ūkininkai, vyrai, moterys ir vaikai iš visų kraštų ir rasių čia susirinko atiduoti duoklę Krikščionijos Įsteigėjui".

Eucharistiniame Kongrese dalyvavo didžiulė minia, 71 arkivyskupas, 225 vyskupai iš viso pasaulio. Amerikos delegacija, pirmininkaujant Philadelphijos kardinolui Dennis Dougherty, buvo apie 1,000 asmenų. Prieš formalų Kongreso atidarymą kardinolas Pacelli perskaitė popiežiaus atsisaukimą priimti Dievo amžinąs įstatas "kaipo saugiausį teisingumui ir taikai pamatą". Budapešte 100 bažnyčių ir koplyčių buvo atlaikyta 2,000 šv. Mišių.

Kongreso antrą dieną, 150,000 vaikų išklausė specialių Mišių, kurias celebravo kardinolas J. Verdier, 74 metų amžiaus, Paryžiaus arkivyskupas. Eucharistinė procesija buvo nepaprastai graži ant Danube upės vandens.

Paskutinė Kongreso diena prasidėjo gegužės 29 d., anksti rytą tūkstančių Ungarijos ūkininkų jaunimo susirinkimu. Prieš paskutinės Mišias tūkstančiai susirinko Heroes aikštėje laukti atvykstant kardinolo Pacelli ir kardinolo Seredi, Strigonijos arkivyskupo,

Ungarijos princų primato ir Kongreso šeiminko. Kaip trimitų balsai pranešė kardinolų atvykimą, choras iš daugiau kaip 3,000 asmenų sveikino popiežiaus atstovą, "Christus Vincit — Christus Regnat". Šimtai kunigų dalino šv. Komuniją žmonėms.

Po Mišių, šv. Tėvo, Pijaus XI, kalba buvo transliuojama miniai. Šv. Tėvas suteikė apaštališkąjį palaiminimą ir pareiškė savo viltį, "debesiai, kurie išrodo sukels naujas audras" gal bus išsklaidyti.

tų iš šv. Stepono bazilikos į Heroes aikštę.

Kongreso iškilmės baigėsi procesija po piežmonės karštai meldėsi dėl atitaisymo Kristui ir Jo Bažnyčiai padarytus piktažodžiamus ir įžeidimus. Pasigirdo 2,000,000 balsai, giedantieji daugiau kaip 40 kalbomis tą patį taikos ir meilės himną. Paskutinius atsisveikinimo žodžius tarė kardinolas Pacelli.

Naciai Sudegino Katalikiškas Knygas

Vienna. — Salzburgo miesto aikštėje naciai sudegino katalikiškas knygas. Visos knygos buvo parašytos žymių katalikų rašytojų, kaip tai, jėzuito kun. Muckermanno ir kitų.

Portugalai Dėkoja šv. Marijai už Taiką

Lisbon. — Portugalijos katalikai, paraginti vyskupų ir kunigų, ypatingu būdu dėkoja Dievo Motinai Marijai. Jie su džiaugsmu sako, kad jų tauta tik per Marijos ypatingą globą liko nepaliesta komunizmo ir nebuvo įvelta į karą ypač per pastaruosius dvejus metus.

Naciai Užgrobė Benediktinų Vienuolyną

Vienna. — Nacių oficialus laikraštis "Wiener Zeitung" praneša, kad valdžia užgrobė šv. Lambrecht vienuolyną Styrijoje, ir visa nuosavybę. Vienuolynas buvo Tėvų Benediktinų. Minėtas laikraštis nepasako kokiais sumetimais nacių valdžia tai padarė.

Misijonieriai Aukojasi

Roma. — Trys italai misijonieriai Harrar Afrikoje nužudyti. Kun. Theofilus prie pat klebonijos žiauriai nužudytas. Tėvas Ange-

licus mirtinai peršautas. Brolis Petras klebonijoje ant vietos nušautas.

Shanghai. — Prancūzų Pranciškonai praneša, kad Changlo, trys kinitės vienuolės, dvi tarnaitės ir dvi postulantės nužudytos. Tėvas Fred. Fourre nušautas.

Skaičius Didėja

Prague. — Praeitais metais Čekoslovakijoje katalikų tikėjimą priėmė 223 asmenys. 106 neturėjo jokio tikėjimo. 91 priklausė čekų tautinei bažnyčiai.

Juodukai Krikštijasi

Boston. — Septyniiasdešimts juodukų koncertistų pakrikštyta į vieną dieną. Juos katekizavo Švč. Sakramento Seserys.

Gražus Sumanymas

Corpus Christi, Texas. — Nauja katekizantų draugija, vardu "Baltojo Kryžiaus darbininkės" susikūrė. Jos nedarys jokių įžadų, bet tik pasižadėjimus padėti misijonieriams dirbti.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Krikščionybės Jubiliejus

Kauno miesto bažnyčių klebonai ir rektorai krikščionybės jubiliejų šventę gegužės 29 d. Tą dieną bažnyčiose buvo iškilmingos pamaldos prie išstatyto Šv. Sakramento.

Pažymėtina, kad sekmadienį, geg. 29 d. viso pasaulio katalikai adoravo išstatytą Švč. Sakramentą visose bažnyčiose. Tai Eucharistinio Kongreso užbaigimas. Bet Kaunas tą dieną atžymėjo ir krikščionybės įvedimą Lietuvoje.

1,000 švenčių!

Kad geriau pasiruoštų savo jubiliejiniam kongresui "Pavasario" Federacija visose provincijos vietose tarp Šeštinių ir Sekminių organizuoja kuopų šventes. Jas praveda kongreso programa su dainų bei sporto šventėmis, eitynėmis ir rankdarbių paroda.

Šis vėjus, kuris pravedamas šūkiu — Tarp Šeštinių ir Sekminių 1,000 švenčių! — yra pats didžiausias sąjūdis, kurį kada nors suorganizavo mūsų jaunimas.

Jame dalyvauja visi Pavasario Federacijos padaliniai, kurių yra apie 1250, pavasarininkai.

Gaisras Palangoje

Gegužės 10 d. 10 val. Palangoje kilo labai didelis gaisras. Gaisras prasidėjo klebonijos rajone. Kadangi tądien pajūry buvo didelis vėjas, tai ugnis greitai persimetė į kitus namus ir apėmė visą gatvę. Ugniagesiams su gaisru kovoti sunkiai sekėsi. Sudegė klebonija, paštas ir visa eilė namų.

Vytauto Didžiojo Universiteto Choras Pragoje

Praeitą mėnesį Kauno Vytauto Didžiojo Universiteto choras koncertavo Pragoje su labai dideliu pasisekimu.

Apėdins Šatriją

Luokė. — Šatrijos kalnas iki šiol buvo labai apleistas. Be nuskurdusių alksnių kalno papėdėje daugiau jokių mėdelių nebuvo. Dar pradžios mokvklų mokiniai kalną apso-dina eglaitėmis. Eglaitės sodinamos dviejų eilių juosta apie visą kalną. Ant kalno yra pastatytas aukštokas medinis trianguliacijos bokštas. Visi bokšto rėštai išpiaustyti žmonių pavardėmis, nes daugelis nori įamžinti savo ant Šatrijos atsilankymą. Yra net ir iš užsienių.

Lietuvoje sausra daro daug žalos

Lietuvoje jau mėnesis trunka didelė sausra, kuri ūkininkams labai žalinga; keliuose vietose išdegė keliasdešimts hektarų miško.

Įsigalioja naujoji Konstitucija

Gegužės 12 d. įsigaliojo naujai priimtoji Konstitucija. Ši diena visur buvo švenčiama iškilmingai, nes kartu buvo švenčiama kariuomenės ir visuomenės susiartinimo diena.

Naujosios Konstitucijos įsigaliojimo diena, gegužės mėn. dvylikta, buvo sukviestas iškilmingas Seimo posėdis. Šiame posėdyje jo K. Šakenis ir kalba į tautą pasakė Tautos Vadas, Respublikos Prezidentas Antanas Smetadarymo žodį tarė Seimo pirmininkas inž. tona. Į iškilmingąjį posėdį buvo pakviesti vyriausybės nariai, valdžios įstaigų viršininkai, visuomenės veikėjai ir spaudos atstovai. Iškilmingą posėdį transliavo per Kauno ir Klaipėdos radio stotis.

Konvencija Pasirašyta

Galutinai pasirašyta Lietuvos - Lenkijos vandens keliais susisiekti ir miškui plukdyti konvencija, galiojanti dvejiems metams.

Įsteigtas Arkiv. Jurgio Matulevičiaus Fondas

Kai dabartiniu metu visoj Lietuvoj kalbama ir rašoma apie būtiną Kultūros Fondą, grupė žymių marijampoliečių be kalbų ir rašymų ėmėsi konkretaus darbo ir įsteigė Ark. Jurgio Matulevičiaus Fonda.

Fondo tikslas įstatuose taip nusakomas: renti vaikų katalikišką auklėjimą bei auklėjimąsi, ugdant vaikuose ypač religingumo, dorovingumo ir tautiškumo pradus. Savo tikslui siekti fondas rengia vaikų auklėjimo klausimais paskaitas, referatus, parodas, koncertus, literatūros vakarus, vaikų ekskursijas; **ypatingai rūpinasi gatvės vaikais.**

Tokių būdu atsirado rimta organizacija, kuri rūpinsis pakreipti nauja linkme Lietuvos apleistą jaunimą, traukdama jį iš gatvės purvo ir kalėjimo sienų ir padarydama jį naudingą. Bažnyčiai ir Tėvynei, o šv. atminties Ark. J. Matulevičiaus vardas liko jamžintas žmonių širdyse. Jo kūnas yra nukeltas į Mariampolės miesto parapijos bažnyčią.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Kapus Aptaaisė

Gegužės 21 d., Marijonų Rėmėjų Draugijos Chicagos apskrities narės - atstovės Domicelė Gasparkienė ir Uršulė Mažėnienė savo lėšomis gražiai aptaisė ir gėlėmis išpuošė šventos atminties tėvo Felikso Kudirkos ir tėvo Vincento Kulikausko kapus, Šv. Kazimiero kapinėse. Mielaširdingas darbas.

Studentų ir Profesionalų Seimas

L. K. Studentų ir Profesionalų Sąjungos 7-tas metinis seimas įvyks liepos 2-3 dd., Marianapolio kolegijos patalpose, Thompson, Conn. Seimas prasidės iškilmingomis pamaldomis Marianapolio koplyčioje. Į seimą vėrta važiuoti vien tik dėl apylinkės grožio. Tuo pačiu važiuoimu bus galima pasiekti ir

liepos 4-tajai, kada įvyks Naujosios Anglijos Lietuvių Diena. Centro valdyba kviečia visus lietuius katalikus dalyvauti.

Nauji Kristaus Vieniugyno Darbininkai

Įšventinti kunigais šie lietuviai: kun. Geraldas Motejūnas, C. P., (vienuolis pasionistas), kun. Jonas Daunis, kuris gavo savo vyskupo paskyrimą į Haverhill, Mass. Kun. Saliamonas Mažeika iš So. Boston, Mass. 'Laivo' bendradarbis, kun. Jeronimas Bagdonas ir plačiai visuomenėje žinomas per savo raštus, kun. Juozas Neverauskas.

Naujiems Kristaus Vynuogyno darbininkams linkime ilgiausią metų.

Dešimties Metų Sukaktis

Birželio 2 d. sukako lygiai 10 metų, kai kunigais išventinti Šv. Jurgio parap. klebonas kun. Kazimieras E. Paulonis ir dabar einąs Maspetho parap. klebono pareigas kun. Pijus A. Lekešis.

Abu kunigai plačiai žinomi ne tik mūsų New Yorke apylinkėse, bet ir centralinėse katalikų organizacijose. Kun. K. E. Paulonis yra Kunigų Vienybės centro sekretorius ir L. K. Studentų ir Profesionalų sąjungos dvasios vadas, o kun. P. A. Lekešis yra moksleiviams šelpti Motinėlių draugijos sekretorius, Romuvos klubo dvasios vadas. Abiem jubiliatams linkime gausių Dievo malonių visuose jų žygiuose. Ad multos annos!

Komp. A. Aleksio pagerbimas

Lietuvos nepriklausomybės 20 metų sukakties proga Respublikos Prezidentas paskyrė komp. Aleksui D. L. K. Gedimino ordiną. Waterburio lietuviai ypatingai džiaugiasi kad komp. Aleksio ilgų metų darbuotė lietuviškoje dirvoje atitinkamai įvertinta.

Į rengiamą pagerbimo bankietą birželio 9 d., vyks ir generalinis konsulas J. Budrys, kuris įteiks komp. Aleksui ordiną. Sveikiname!

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 **Atskiras numeris 5c**